Anul I Nr. 5

4 pagini 3 Lei

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
BUCUREŞTI
Str. Papa Petre No. 42 Etaj II
Telefon 2.33.55

ÎNVIEREA

SĂPTĂMÂNAL DE POLITICĂ ŞI CULTURĂ ROMÂNEASCĂ

DUMINICĂ 20 OCTOMBRIE 1940

DIRECTOR
TOMA VLĂDESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 150 lei pe an
Pentru autorităţi 1000 lei pe an

Inscris la Tribunalul Ilfov Registrul periodicelor sub Nr. 93/940

Despre Corneliu Zelea Codreanu

de TOMA VLĂDESCU

Au trecut aşa dar mai mult de treizeci de zile, aproape cinci săptămâni de când Corneliu Codreanu a spart şi cea din urmă temniţă care ar mai fi putut să-l închidă, aceste pietre grele ale mormântului, iar vieaţa lui a isbucnit printre noi cu atâta flacără stranie, cu atâta intensă văpae cum nu mai ştiu niciun mort să fi cunoscut până azi... Dar când trăiam primele ceasuri ale acestei înflăcărate zile, ale acestei grave resurecţii voiu spune, în umbrele care cădeau din atâtea alte vieţi care nu mai erau decât doliu, sau prin aceste exaltări ale tinereţii în pateticul ei triumf, — eu poate nu eram mai mult decât călătorul orbit de atâta destin şi care încercam să pricep din constelaţii, din secretele cerului, vertiginoasele aurore din nou ridicate, făcând parcă să tremure spaţiul în sunetul lor luminos. Sau poate încercam tot atât să pricep enigmaticul nostru drum dincolo de lumea închisă în care trăim, şi tot ce-ar putea să fie un sâmbure, un germen de eternitate din tot lucrul ăsta mizer, atâta de pieritor, care totuş ne rezumă pe toţi!

Seara căzuse lent... Peste atâta agitaţie, peste atâta tumult! Cele din urmă accente din cântecele biruitoare încă îşi mai răspundeau de pe străzi, ca în acele finaluri de Beethoven — „Eroica" mai ales — care par să nu se termine... La fel aceste inimi vibrante se perpetuau acum în atâta spaţiu sonor — şi cântecul acesta era! — se comunicau în azur, iar în tot decorul acesta prin care trecea un grav fior, o fluidă văpae, tremurând de amintiri eu mă rezemam de trecut încercând să dau evocărilor toată flacăra vieţei...

„Tânărul ăsta odată... o să conducă ţara"!

Când l-am cunoscut întâi pe Corneliu Codreanu? N'ar fi atât de uşor să spun. O î, e destul timp de atunci, mi-l amintesc în această ucenicie a jertfei, pe banca acuzaţilor, la Juraţi, în procesul faimos al celui dintâi „complot" mi se pare.

Era şi Ionel Moţa atunci, mai erau Tudose Popescu, Corneliu Georgescu, atâţia alţii. În apărare era A. C. Cuza mai întâi desigur, lângă d-rul Paulescu — iar între atâţia avocaţi, aveam destul orgoliu să văd că tatăl meu el însuşi era. Nu mi-a povestit el în atâtea seri vieaţa martirilor închişi, în lungile prevenţii dela Văcăreşti — unde îi visita atâta de des ca să le ducă de-ale mâncării sau colecte de bani?

Asistam sguduit la acest proces, cu toată revolta poate al celui dintâi contact pe care-l luam cu urîtul, cu miseria lumii... Abea student, dacă pot spune — ...grăbisem cu doi ani studiile mele secundare — spectacolul acestui tineret pe care începeau să apese primele lanţuri, arăta pentru mine cele mai triste porţi ale vieţei, dar era nu mai puţin o gravă invitaţie la eroism, la simţul înalt al onoarei. Aceasta era şi tema pledoariei prodigioase pe care a desfăşurat-o A. C. Cuza atunci — când ochii lui şi privirea şi gestul smulgeau pe Codreanu din boxa de acuzat, ca să-i redea iubirilor unanime şi unei admiraţii aproape universale... Da, da!, tânărul acesta în haina lui de ţăran, atâta de simplă, era eroismul unei ţări care se apăra — era pur şi simplu eroismul arzând de lumină peste atâta vieaţă conruptă şi putredă dimprejur. Iar cuvintele lui, după acelea ale lui A. C. Cuza, trebuia să sculpteze în piatră tot drumul aspru, ascendent al unei vieţi care nu se va desminţi: nu regreta nimic Codreanu! Făgăduia să continue... E sigur că s'a ţinut de cuvânt!

Dar în tăcerea de atunci, în sala strivită de mari emoţii, ţin minte cuvântul mamei mele, alături de care eram, cuvântul ei care îmi pare astăzi atâta de arzător, şi de viu:

— Tânărul ăsta, odată,... o să conducă ţara!

Aceasta e prima imagine pe care o ţin dela Corneliu Codreanu. Această privire dârză peste o lume care va trebui să-l cunoască într'o zi, — şi glasul mamei, de atât adevăr,... tânărul ăsta care odată avea să conducă ţara.

Dar cu atâţi ani cari au trecut îl văd desigur pe Corneliu Codreanu urcând, din când în când, scările **Calendarului**, cu palida lui figură atât de puternică totuş — şi îl văd mai ales cu această gravă tăcere, cu această dungă de melancolie pe care o simt aproape şi astăzi cum îi brăzdează toată figura! Ce venia să facă însă tânărul acesta, mai mult vizionar, îndrăgostit de mare, de munţi şi de câmpuri, consumat mai ales de cele mai grele munci,... ce venea el să facă în redacţia unui ziar! Dar îl simt atât de strein... Se uita lung în colţuri, spunea un cuvânt sau două, făcând mari eforturi să fie amabil — vorbia atât de puţin! — apoi ieşia fără să se bage de seamă, ieşia grăbit caşicând n'ar fi fost... ieşia să respire, probabil! Eu însumi nefiind locvace vorbiam atunci cu dânsul foarte puţin...

Şi în sfârşit l-am mai văzut la Jilava, în timpul prigoanei lui Iamandi care nu făcea decât să prefigureze, să anunţe, să anticipeze palid înspăimântătorul de mai târziu. Şi atunci în dormitorul de patru paturi în care am intrat, am văzut locul unde Codreanu captiv îşi petrecea lungile nopţi de veghe. Pe măsuţa dela căpătâiul lui, o singură carte: **FOCH**... Era ca de obicei şi atunci aplecat asupra lui — avea ochi cari păreau că privesc în lăuntru, mai mult — dar dacă în jurul lui se agitau atâţia nervoşi, Codreanu singur, miraculos aproape, isbutise să apară totuş de o teribilă lumină calmă, întunecată poate numai de acel zâmbet pe care eu totdeauna i l-am văzut trist în colţul figurii...

— Cum crezi mata că se va termina şi procesul ăsta, l-am întrebat atunci...

— Cred că o să se termine bine... Nu am nimic precis, — dar ştiu! Ştiu că nu poate fi altfel...

De unde avea el atâta siguranţă, atâtea certitudini care nu-l înşelau? Ce orizonturi atâta de clare se lămuriau în adâncurile omului acesta care, în lanţuri chiar, isbutia să rămână liber şi pe care nicio noapte n'ar fi putut să-l sugrume! Cuvântul pe care îl întrebuinţa el, mai des, se pare că era „intuiţia". Dar această „intuiţie" Codreanu nu s'ar fi dus s'o caute în tratatele lui Bergson de pildă — ...aţi văzut că el prefera să-l citească pe Foch! — după cum nici Jeanne d'Arc nu-şi căuta vocile ei atât de atent auzite altundeva decât în inima, în freamătul şi în misterele ei desigur.

Sunt aici trei imigani numai, — ...dar mi se pare că ajung! La juraţi, pe banca acuzaţilor. Apoi circulând printre noi, printre oameni... Captiv în sfârşit, la Jilava, aşteptând nu mai ştiu care din atâtea verdicte care au vrut să-l atingă.

Aş mai spune poate că l-am surprins altădată între legionarii lui, pe ţărmul mării dela Carmen Sylva, în ceasul rugăciunii de seară. Şi dacă aş aduna acum toate aceste risipite aspecte care încearcă să prindă în liniile mari o umbră atâta de vie, nu aş obţine poate mai mult, dar nici mai puţin decât figura unui om INTREG CINSTIT, trăind „cinstea" aceasta cu un sens implacabil al valorilor în toate formele vieţii — făcând din ea în propriu termen acest Absolut al unei lumi de alt spaţiu, de alte măsuri, foarte puţin ale noastre, şi pentu care el a murit.

Ordinea lui Corneliu Codreanu

Am spus **cinste** — şi cuvântul ăsta poate să pară sărac! Nu-l auzim pretutindeni? Dela discursul omului politic, până la precupeţul de pe stradă — şi până la băcănie! — în toate părţile e vorba de cinste, şi poate niciun cuvânt nu a suferit mai mult de insensibilitatea şi de violenţele oamenilor. Dar cinstea e poate lucrul unic — pe care va trebui să-l pricepem din nou! Este peisagiul desăvârşirii — în măsura cel puţin în care a fi cinstit implică acel perfect echilibru în rigorile unor sincere valori deliberat şi conştient acceptate. Iar când această cinste este făcută de norme şi din adevăr creştin, se pricepe atunci câtă durere omenească se ridică de subt aceste table noui ale legii — şi cât sângerează o carne de atâta ireductibil păcat... Putem fi „cinstiţi" într'o ordine păgână de pildă, într'o ordine nietzscheeană să zicem — şi atunci vom avea inima să strivim tot împrejur, pentru ca să ridicăm tipul nostru unic, nu ştiu ce fiinţă a noastră exaltată dincolo de toate măsurile... Ar fi „cinstit" şi aceasta desigur, dacă ne-am propus valorile lumii păgâne — cu condiţia însă să putem trăi, şi aceste valori, întregi, să sugrumăm milă, generozitate, sacrificiu, iertare, aceste lucruri toate care se găsesc deopotrivă în om...

Altele erau însă legile pe care ni le-a propus Corneliu Codreanu — şi acest absolut al lui de care am vorbit avea să fie creştin. O lume de iubire trebuia să triumfe — comunitatea românească nu trebuia să fie decât atât. Şi în concertul inexorabil al acestor valori, Corneliu Codreanu n'ar fi îngăduit sunetul discordant, n'ar fi îngăduit nicio abatere, nicio transacţie, nicio cădere. În acest sens Codreanu era omul întreg cinstit. El impunea, în toată ordinea valorilor acceptate, acest înfricoşat acord desăvârşit, care face să tremure carnea — în ceasul în care altă lume ni se deschide şi în care trebue să primim, cu teribila durere de atâtea părăsiri mediocre, o vieaţă alta, vie cu adevărat, o viaţă esenţială.

Nu omul politic aşa dar, nu el ne-ar putea interesa acum în Corneliu Codreanu — dar moralistul desigur, el cel dintâi. Atâţi filosofi din timpul păgân n'au fost totdeauna de acord cu cetăţile noastre — şi de câte ori au imaginat să le schimbe! Dar nu apărea pretutindeni aceeaşi imposibilă dificultate a omului care trebuia, el resolvat mai întâi — şi această nelămurită durere, această aşteptare aproape nu respiră ca în chiar dialogurile Republicei?

Regi filosofi şi filosofi care să fie regi, ar fi vrut Platon pentru cetatea lui ideală — iar Glaucon, rămânea puţin mirat şi pe gânduri... Dar „filosoful" acesta care se cerea în fruntea Cetăţii, însemna alt om desigur! Şi omul acesta, a întreprins să-l lucreze Codreanu...

— Vom birui pământul!, a strigat Iisus pe unul din cele mai grele drumuri... Şi cuvântul acesta a dat un fel de lacomă veselie, stranie! Ucenici nevrednici se pregăteau să-şi împartă în şoaptă tronurile, puterile lumii... Iisus mai trist, fiindcă era mai părăsit, privia depărtările... Sufletul lui trebuia să rămână trist — până la moarte! Nu se înţelesese nimic, nu s'ar fi putut înţelege... Vom birui pământul!, fiindcă vom putea să nu mai dorim nimic pentru noi — fiindcă vom isbuti să fim liberi de noi — şi în felul ăsta, abia atunci, vă fi în sfârşit posibil să ne iubim!

„... Suspinam, spune Fericitul Augustin în ceasurile lui de trudă, nu în lanţuri streine, dar în acelea ale propriei mele voinţe. Duşmanul ţinea în mână voinţa mea — şi îmi făcuse cu sa un lanţ care mă lega..."

De acest duşman care zace în noi ar fi vrut să ne liberese Codreanu, să ne redea albei umanităţi din care probabil suntem ca o perfectă Dimineaţă dela Început — să ne facă mai întregi, să ne arate par'că vastele libertăţi pe care nu le corupe nimic!

Şi dacă ar fi acum să privim metoda, tehnica vom spune, arta aproape cu care el a vrut să lucreze atâta minune, n'am esita par'că să evocăm chiar acele severe rigori pe care nu le-au cunoscut poate decât ordinele călugăreşti ale evului mediu.

O întreagă, o cinstită acceptare a ordinei creştine, — dar nu există atunci disciplină mai grea, niciuna poate care să închidă atâta dramă umană şi atât imposibil! Opera lui Codreanu atunci, va fi, toată, din această nesfârşită sete de sacrificiu, va fi această religie a Dificultăţii! Se vor urca acum, pe un drum sombru de aspre lovituri şi durere, toate treptele Părăsirii — până la cea din urmă care se resolvă în teribila împlinire a morţii şi aşează pe frunţile acestor frumoşi vagabonzi de lumină sângeroasele cununi de martiri...

Fiindcă lumea e atât de bolnavă..., Codreanu îşi va chema legionarii lui departe de lume! Va fi în respiraţia fără sfârşit a mării — sau în austerele singurătăţi de munţi... Decor ideal desigur pentru pedagogia care începe acum — aceste elemente care-şi trăesc o vieaţă intensă, intactă în simplele rosturi ale naturii. Marea ondulează toate ecourile eternităţii... Munţii invită la ascensiunile cerului! Codreanu respra aci, mai liber fără îndoială, toată această imensă lume pe care o vrea!

El ordonă privaţiuni, — şi organizează, aproape, Durerea. E un vast deposit, un bogat capital de experienţă — care va fi atât de util. Lucrurile se grăbesc, timpul se apropie — ca în ceasurile lui Christ de pe munte... Şi dacă oamenii aceştia nu vor învăţa suferinţa, durerea — cum vor fi „gata" atunci? Cum vor fi gata, dacă nu vor şti mai întâi că vieaţa lor nu se termină „aici" — că lor li se dă fericirea să poată trăi dincolo de carnea lor sfâşiată şi dincolo de puterile lumii!

Deaceea Codreanu îşi învaţă prietenii în ocoarea confortului, îi instrueşte la ce'a mai grele munci — pedepsele sunt aspre — dar îi învaţă mai ales să sufere şi să moară! La mormântul lui Moţa şi Marin [illegible] jurământ de sărăcie. Şi de pe acum pilda înaintaşilor morţi, începe să-i agite pe toţi, să-i atingă, să-i cheme, ca o cuminecătură nouă, în profunzimile voluntăţii ale morţii...

Aceasta era ordinea lui Corneliu Codreanu — era această biruinţă în adânc. Lumea lui trebuia să revolte desigur, să irite, — să facă „scandal"! Toţi oamenii „buni", cuminţi mai ales, s'au ridicat, loviţi! Era rândul lor fără îndoială... Ei nu iubesc „scandalul" — cum n'au iubit nici creştinismul care tot scandal a fost la începutul lumii noastre civilizate! Este aici o pagină de Maritain...

Dar era şi acum destul de târziu... Cruciada miseriei putea să înceapă! Flacăra era destul de înalt ridicată — ca să nu se mai stingă, era în aceste inimi care nu mai puteau muri... Şi Corneliu Codreanu rămăsese el însuşi viu, cum legionarii o cred până în ziua de azi, fiindcă restituise adevărurilor figura lor pură, misterul morţii prin care renaştem, şi dăduse mai ales acestui pământ obosit fermentul de agitaţie care-l hrăneşte — „sarea pământului"... Ordinea lui

A. C. Cuza–Corneliu Codreanu

Dar istoria nu se poate scrie decât întreagă, şi încercând să pricepem atâtea puternice esenţe care l-au făcut pe Corneliu Codreanu, aşa cum îl vedem, aşa cum a fost, ar fi imposibil să nu evocăm figura lui A. C. Cuza, marele lui cuvânt care a convins, a transfigurat pur şi simplu atâtea generaţii de tineri Români. Din învăţătura marelui profesor care se ridică prestigioasă pe toate planurile de vieaţă, Corneliu Codreanu e sigur că a isbutit să prindă cea mai arzătoare lecţie morală pe care a trăit-o până la condiţia ei optimă, până la această supremă jertfă de sânge. Sacrificiul viejei lui A. C. Cuza, răstignirea lui Corneliu Codreanu — inepuisabilă temă de meditaţie, de gravă durere, de profund adevăr! Vieţile lor se strâng, se unesc ca una singură aproape, în această incomparabilă comuniune a jertfei. Şi dacă filiaţia n'ar fi prea evidentă, — pasionat de glorioase frumuseţi, un Plutarch n'ar fi ezitat desigur să asocieze aceste destine în vieţile lui paralele. Se îmbrăţişează, strâng aceste vieţi într'adevăr, până acolo unde am vrea aproape să spuenm că învăţătura, suferinţa profesorului vin par'că să mângâie în fiecare minut rănile tânărului martir care l-a fost discipol. Această părăsire de sine, această aspră morală care nu are alt sens decât să te desparţi de tine, să te dăruieşti tuturor, unde s'ar învăţa mai bine decât în vieaţa lui A. C. Cuza, sau cine le-a trăit mai întreg, mai viu decât Corneliu Codreanu?

Nu despera,
Şi nu spera în bine...

Nu a fost acesta cântecul amar al lui Corneliu?

Ci vei lupta
Nepăsător de tine.

N'a spus-o A. C. Cuza întâi? Şi n'au trăit la fel amândoi?

Pentru ceva
Ce pururi nu se ştie
Căci vieaţa ta
Nu-ţi aparţine ţie.

(Continuare în pag. 4-a)

DOCUMENTARI

Teatrul de operații din Sudul Angliei

25 Iulie 1909 a fost o zi fatală pentru Anglia. In această zi, francezul Louis Blériot a sburat pentru prima oară peste Canal. Dela această dată a început seria simptomelor, cari au redus toate avantajele insulare ale Angliei, făcând-o ușor accesibilă, chiar contra voinței proprii, cu mijloacele technicei moderne. In această zi, s'au găsit destule capete în Anglia, cari au privit inofensiva întreprindere a lui Blériot în această lumină, îngrijorându-se asupra viitorului insulei britanice. Ele au presimțit că technica modernă va răpi Angliei acea fericită poziție strategică, pe care-și putuse întemeia de secole, politica ei externă și îndeosebi politica europeană. Privilegiul geografic al Angliei era amenințat.

Totuș pe atunci, în 1909, nu se ajunsese prea departe. Blériot avea nevoie pentru 35 km. de 27,5 minute, iar despre bombardierele pustiitoare nici nu se pomenia. Chiar în timpul războiului mondial, privilegiul insular al Angliei a rămas aproape neatins, deși zepelinele germane au proiectat asupra Londrei umbrele unei amenințătoare perspective. Abia în actualul război și în aceste zile au început să se realizeze întunecatele presimțiri din 1909.

Regiunea aleasă de aviația germană ca teatru de operațiuni este mai ales coasta sudică a Angliei. Aci se găsesc cele mai puternice porturi de războiu și puncte de sprijin englez de importanță vitală pentru navigația spre Londra. Seria lor începe în Vest cu portul de însemnătate secundară, Falmout, utilizat de flotă în mod ocazional și mai ales pentru exerciții de pregătire. Urmează apoi Plymout-Devonport, un foarte puternic port de războiu cu un comandament de stațiune, cu școală de torpile și șantier de stat pentru construcția vaselor de toate clasele. Aci a fost construit, de pildă, marele vas de luptă „Royal Oak", scufundat chiar la începutul războiului. Ceva mai departe spre Răsărit se găsește Dartmouth cu școală de marină și port de exerciții. Apoi vine Portland, de rangul al doilea, cu doc de înnot. Acesta a fost atacat de aviația germană la 11 August și nu se știe ce a mai rămas din instalațiile de port și de petrol. Cu Colshot și Gosport suntem în preajma insulei Wight, pe unde convoiele nu mai pot trece fără pericol, pentru a ajunge la marele port transoceanic Southampton. Southampton este destinat în principal traficului de pasageri și, în vremuri normale, nu înregistrează ca trafic de bunuri, decât un volum de 3%—4%; astăzi el a căpătat o mare importanță pentru aprovizionarea engleză atât de problematică.

Mai departe vine Portsmout, cel mai puternic port de războiu, comandament de stațiune ca și Devonport, sediu a numeroase școli militare și al unei părți din flota de rezervă, acum mobilizată, portul principal de staționare al „Home Fleet"-ului în timp de pace, și cu șantiere și docuri pentru cele mai mari vase. Aci erau în lucru două dintre vasele noui de luptă; după ultimele bombardamente însă lucrul s'a întrerupt, poate chiar pentru totdeauna, date fiind proporțiile stricăciunilor provocate. Apoi urmează Dover, care, în timpul războiului mondial, era încă baza puțin periclitată a forțelor ușoare de luptă și a pazei Canalului, astăzi însă expusă cel mai mult pericolului. In sfârșit, în sus pe Tamisa, în circumscripția de marină Nore, găsim porturile de războiu Sheerness și Chatham cu un șantier de stat pentru crucișetoare și submarine, cu uzine de înzestrare și reparații. După informațiile din Londra, aci au fost distruse, în ultimele zile, multe instalații.

Această fâșie de coastă a fost supusă, în ultimul timp, celui mai groaznic atac, despre care redactorul militar al lui Reuter crede că e destinat să decidă dominația aeriană a Canalului și să ducă la paralizarea apărării prin avioanele de vânătoare și la distrugerea aeroporturilor. Totuș pare a fi vorba de un obiectiv superior: dominația absolută a Canalului. Sistemul convoaielor se găsește, în această regiune, într'o foarte serioasă criză de când vedetele rapide germane atacă tot ceeace submarinele au lăsat să treacă prin intrarea dela Vest și de când blocarea cu mine a intrării a porturilor se întinde zilnic.

Se știe ce înseamnează suspendarea activității portului Londra și Southampton pentru capitala Angliei și împrejurimi. După intinsa blocare a traficului prin Canal, nu mai rămâne convoaielor decât drumul pe la Nord, dealungul coastei răsăritene sub protecția câmpurilor de mine. Despre porturile de pe coasta de Vest se știe că Pembroke a fost grav avariat și cu el Milford Haven, destinat să suplinească alte porturi de războiu atunci când se credea că sborurile dușmane vor putea fi limitate numai la coasta de Sud. Avioanele germane au găsit însă drumul scurt din Normandia peste Cornwell, Cardiff, Swansea și Bristol sunt, după toate aparențele, serios avariate. Ingrămădirea vaselor până la Birkenhead și Liverpool este, după informații din sursă americană, atât de mare încât bunurile, cari vin prin Canalul de Nord al Mării Irlandese, trebuesc debarcate cu toate mijloacele imaginabile.

Criza poziției engleze, pregătită prin ocuparea porturilor și aeroporturilor franceze, belgiene și olandeze de către Germani, este în plină desfășurare. Ingrijorările, provocate în Anglia de sborul lui Blériot, par a deveni astăzi o tristă realitate pentru Regatul insular.

Apărarea pasivă în Germania

Străinii, cari vizitează Germania, dacă vor să spună adevărul, trebue să confirme, că aviația engleză, la atacurile asupra Germaniei cauzează în proporție pagube relativ mici, însă că el îndeosebi nimeresc case de locuit în loc de obiective militare. Dacă aceasta depinde de reaua ochire a piloților englezi sau din intenție contrară dreptului internațional, nu discutăm deocamdată; ceeace îl interesează în primul rând pe vizitator, este problema, de ce sunt pierderile, în morți și răniți așa de mici, chiar și acolo unde bombele aruncate explodează. Aceasta atârnă evident de admirabila funcționare a apărării pasive, și merită să obținem despre această organizare unele amănunte interesante.

Apărarea pasivă este organizată în Germania de către poliție cât și de „Reichsluftschutzbund" (Liga apărării pasive a Reichului). Poliția publică ordinile necesare, și execută controlul asupra executării lor, aplicând eventual pedepse. Lămurirea poporului asupra executărei în cel mai bun chip ca și îndrumarea și instruirea, cât și ținerea de exerciții, pentru a susține mereu garda la dispoziție, așa dar munca practică cea mai însemnată, nu este treaba poliției, care mai are de îndeplinit destule misiuni în serviciul ei zilnic, ci a Ligii apărării pasive a Reichului. Aceasta este o „corporație de drept public", care depinde de ministerul aerului, așa dar unui oficiu militar, prin urmare o uniune dorită de stat și înzestrată cu puteri depline ,a cărei membri aparțin tuturor cercurilor poporului. Inscrierea este liberă. „Liga apărării pasive a Reichului" este propriu zis organizația competentă și ca atare poliția nu-i cere numai concursul, ci și sfatul. Misiunea fiecărui membru este ca populația să se îngrijească singură în caz de nevoie, căci aci este nevoie de ținuta fiecăruia, care la o populație de 80 milioane suflete, desigur că nu poate fi ajunsă numai prin mijloace polițienești, ci numai prin influența personală. „Liga" are 14 milioane de membri, adică din populația Reichului, fiecare al cincilea sau al șaselea om, cuprinzând femeile și copii, face parte din organizație. In câmpul ei de activitate intră în primul rând apărarea pasivă în locuințe, în al doilea rând apărarea pasivă în fabrici, și în al treilea rând ținerea pe picior de alarmă a unor detașamente speciale, care intervin în cazuri serioase, unde apărarea personală nu funcționează. (Detașamente de pompieri, trupe sanitare ,trupe pentru combaterea gazului ș. a. m. d.). Să ne ocupăm aci de prima problemă, Căci celelalte două probleme sunt rezolvate în Germania corespunzător talentului de organizație, care se poate observa peste tot în Germania, desigur că nimeni nu le poate pune la îndoială.

Organizația apărării pasive în casele de locuit, este îndoelnic cea mai grea pe care o au de îndeplinit bărbații, femeile și copii, bătrâni și prunci, adică un grup de oameni cu totul diferiți, cari trebue să devină în caz de nevoie o singură familie disciplinată, aci este nevoie de energie extraordinară, de răbdare, simț tactic, iscusință sau cum se numesc toate aceste virtuți.

Orice casă obișnuită din Reich își are propria încăpere antiaeriană. In cele mai multe cazuri această încăpere este o pivniță, care este amenajată însăși de locatari pentru ca să arate mai a locuință. Ferestrele sunt amenajate astfel ca să fie ferite de schije și de infiltrații de gaz. La intrare se găsește „stăvilarul de gaz", adică un mic antreau între două uși sau între două perdele grele care înlătură orice licărire, prin a căror deschidere reciprocă, în caz de întrebuințare de gaze de luptă, poate fi înlăturată pătrunderea acestor gaze în încăpere, chiar și atunci când intră și ies persoanele. Afară de aceasta mai este și o intrare de nevoe în caz dacă intrarea principală ar fi astupată de dărâmături. Interiorul adăpostului este făcut comod după putință, gust și mijloacele necesare. A face renumite încăperile subterane prin conforiul lor, cum se întâmplă adeseori în presa engleză, nu se prea face în Germania. Bine înțeles că și aci fantezia ajunge până la posibilitatea ce le este dată copiilor să se poată juca, mici biblioteci, câteva fotografii agățate de perete sau flori pe masă. Dar principalul lucru, chiar și în cele mai primitive adăposturi, este curățenia și gustul. Prima condiție pentru aceasta este o spoială a pereților cu var alb.

In toate camerile unei locuințe stau gata gălețí pline cu apă, în caz de alarmă. Afară de aceste găleți cu apă mai sunt prezente următoarele unelte; o pompă de apă cu un furtun mai lung, o sapă, o secure, o sapă pentru dărâmat, așanumită „Feuerpatschen" adică niște cârpe scurte la căme, cu ajutorul cărora pot fi stinse incendii mai mici, dacă sunt muiate în apă, o targă pentru transportarea vreunui rănit și o mică farmacie specială pentru încăperea subterană.

Mai important sunt însă desigur oamenii cari dau ajutorul. Stau gata:

1. Observatorul pasiv, ca șef al ajutorului propriu din casă;
2. Pentru fiecare scară regulat câte trei pompieri;
3) O infirmieră, care în caz de răniri și îmbolnăviri, dă primul ajutor. Ea este totodată răspunzătoare și de menținerea în bună stare a farmaciei.

Aceasta constitue echipa obișnuită de apărarea pasivă. In cazuri speciale, dacă de exemplu într'o casă locuiesc numai două sau trei persoane adulte, atunci nu se întrebuințează. In acest caz mai multe case sunt reunite la un loc, formând o uniune de ajutorare proprie. Asemenea case sunt amenințate mai puțin, deoarece ele sunt situate mai mult în afara orașului. Autoarele de apărare proprie, și activitatea lor actuală ca observatori antiaerieni, și ca pompieri de casă ș. a. m. d. au fost fixată în cele mai multe cazuri încă cu mult înaintea izbucnirii războiului. Ei au fost instruiți în cursuri serale speciale, în școli. Ca instructori activează în funcțiune onorifică și ca adaos la ocupația proprie, fiecare seară, instructori însărcinați ai „Ligii pentru apărarea pasivă", medici, ș. a. m. d. Munca în cursurile serale nu se oprește niciodată, căci mereu sunt perfecționate noui energii sau instruiți în continuare.

Ținta la care se râvnește este să se ajungă, ca fiecare german să poată lua odată parte la un astfel de curs.

Perfecționarea se extinde în primul rând asupra modului de comportare în tot timpul prezenței în adăpostul subteran, asupra adevăratei prețuiri a primejdiilor și a felului cum s'ar putea scăpa de ele. In primul rând se recomandă ținerea liniștei disciplinate, pentru ca să nu se provoace panică, și pentru ca fiecare să știe în caz de primejdie ce are de făcut, și ce are de lăsat. Se învață metodele de întunecare, ca și stingerea luminilor cu ajutorul culorilor complimentare. (Dacă de exemplu o încăpere are lumină roșie, iar geamurile verzi, sau lumină galbenă însă geamuri verzi, sau lumină galbenă și geamuri albastre, pe de-afară are exact același efect ca și când la lumina normală, geamurile ar fi negre). Afară de aceasta se mai învață și combaterea incendiilor, apărarea contra flăcărilor care eventual s'ar ivi, a bombelor explosive și a gazelor de luptă. O instrucție specială în acest sens primesc pompierii casei. Tot așa este instruită și infirmiera (sora) în primul rând în ce privește îngrijirea fracturilor, rănilor, otrăvirilor, leșinurilor, etc. Limitele eficacității ei, constau doar în a îngriji rănile în caz de accident ca rana să nu se agraveze înainte ca pacientul să poată fi dus la medic, sau ca medicul să vie la pacient. Aceasta însă ocupă un loc foarte important în cazul când ar fi rănit de exemplu pulsul, trebue să cunoască cele mai importante metode de oprire a curgerii sângelui, iar la urmări de răniri cu gaze, ea trebue să cunoască o aplicare tot așa de rapidă și dibace a medicamentului de care dispune farmacia adăpostului subteran. Perfecționarea este așa dar multilaterală, și trebue dusă la o persoană fără cunoștințe medicale sau fără școală în serviciul sanitar până la un anumit grad destul de înalt. Instruirea observatorilor de adăposturi privește ambele ramuri, și afară de acestea și încă alte cunoștințe, pe care trebue să le cunoască, pentru a putea duce la îndeplinire în caz de primejdie măsurile necesitate de apărarea casei.

După cum se vede așadar, se cere destul de mult dela energiile apărării proprii, mai ales dacă ne gândim la o circumstanță, care pretinde ca o excepție, diferite aptitudini, circumstanță care în cele mai multe cazuri nu reprezintă decât regule. Este vorba despre următorul fapt: Bărbații tineri mai cu seamă, sunt în cele mai multe cazuri plecați de acasă ca soldați; alții anume cari rămân acasă și sunt persoane încă destul de capabile, nu pot fi întrebuințați în cele mai multe cazuri de apărarea pasivă la ei acasă, din cauză că sunt obligați de a rămâne la apărarea pasivă în atelierele lor de muncă. Așa că trebue făcut uz de femei; oameni bătrâni ca și de tineri și de fete. Chiar și femeile în cele mai multe cazuri sunt ocupate în ateliere. In nenumărate cazuri, observatorul adăpostului, nu este un bărbat ci o femeie, care pe lângă aceasta a și trecut limita vârstei de capacitate. Tot această este situația și cu pompierii casei. Ca ajutoare, este prevăzută totdeauna o femeie, dar și la acest post nu este totdeauna o femeie care ar avea oarecare talent, sau care ar dispune de cunoștințe speciale în ce privește aceasta. Elementele care sunt la dispoziția apărării pasive, sunt, în cele mai multe cazuri, invalizi, sau persoane altfel rănite, care într'un caz normal n'ar fi nevoiți de a săvârși această muncă. Ei își fac conștiincios serviciul, și trebue prețuită doar bunăvoința lor, și faptul că a fost cu putință, de a perfecționa pe acești oameni deosebiți, unii culți, alții inculți, unii dibaci, alții neîndemânateci, așa de departe, încât exercițiile serviciului lor le reușește într'adevăr. De multe ori sunt localizate incendiile acoperișurilor destul de mari, de către forțele casei, în mod așa de desăvârșit, încât până la sosirea corpului de pompieri, incendiul a și fost localizat.

Această organizație prin succesele ei nu-și face numai sie-și o adeverință bună, ci ea dovedește chiar înaltul grad de inteligență și al educații medie a poporului german. Intr'o țară, în care nu fiecare individ va putea frecventa o școală așa de educatoare ca-cea germană, și în care nu fiecare este ținut în disciplină și educație în mod radical, ori care i-ar fi profesiunea, și nu numai în instrucția necesară pentru o profesiune ci chiar în armată, i-ar lipsi pregătirea de care are nevoie organizația apărării pasive. Toate acestea se fac deosebit de profesiune și mai ales deosebit de timpul consacrat de către femei gospodăriei. Și totul a luat o astfel de desfășurare, încât astăzi, toate acestea sunt privite și exercitate de poporul german, ca un lucru dela sine înțeles în această lume.

Trei evenimente de ordin militar

Ultimele comunicate ale armatei germane aduc cititorului atent de multe ori știrea, că bombardierele germane au atacat obiectivele importante inamice, prin atacuri în picaj, de multe ori dela numai 100 metri. Uzinele Rolls-Royce, un tren de transport, o coloană în marș, un lagăr de trupe, iar de curând un aeroport în Scoția, care a fost complect nimicit, alcătuesc asemenea exemple. Cum se poate că acest fel de atacuri n'au putut fi efectuate în același măsură și atât de metodic încă de acum 14 zile?

Singura cauză clară este faptul că astăzi apărarea antiaeriană a slăbit într'atât încât nu se mai poate apăra suficient în contra atacurile germane în picaj (care de altfel nici nu se poate măsura cu faimoasele aparate germane Stuka). Aviatorii englezi de vânătoare sunt neputincioși față de bombardierele germane, iar apărării antiaeriene de toate calibrele îi lipsește puterea și tăria, de-a opri apropierea bombardierelor germane prin focuri de tun. Ambele puteri antiaeriene active au slăbit în mare măsură în luptele din jurul Londrei. Chiar și „celebrele" baloane de baraj engleze, a căror menire este în special apărarea în contra atacurilor în picaj, aproape că nu mai fac nici doi bani. Ele sunt doborîte, rupte cu zecile de vânturi, sau distruse. Iar cele câteva care mai rămân, sunt concentrate în jurul Londrei ca și avioanele de vânătoare. Va trebui să ne așteptăm ca în viitor aviatorii germani să întrebuințeze și mai mult procedeul atacului în picaj. In acest caz natural că nimerirea este mai sigură și mai eficace decât la atacuri date dela înălțime; afară de aceasta ele provoacă o demoralizare într'un grad foarte mare, fiindcă printr'aceasta fiecare individ dela inamic, ori ce-ar fi; soldat sau civil, poate vedea cu proprii săi ochi ce valoare are apărarea sa antiaeriană.

GENERALUL WEYGAND LA DAKAR

Fostul comandant al armatei franceze, a sosit — după cum comunică ultimele știri — la Dakar. Aceasta este o lovitură grea pentru mișcarea de Gaulle, care reprezintă o consecință efectivă a înfrângerii suferită de englezi la Dakar. Trebue să avem deplină încredere că Weygand este un partizan loial al Mareșalului Pétain; căci altfel guvernul din Vichy desigur că nu l-ar fi trimes în Africa. Prezența lui Weygand la Dakar nu înseamnă numai viitoarea prăbușire a mișcării de Gaulle, ci mai mult, înainte de toate exploatarea marelui imperiu colonial francez, pentru reclădirea patriei mame franceze, în special, pentru hrănirea populației și asigurarea aprovizionării industriei franceze cu materii prime. Generalul francez a primit depline puteri. In realitate el este singurul guvernator autonom al tuturor coloniilor franceze din Africa. El poate contribui cu foarte mult la salvarea și reclădirea țării sale atât de greu încercată. Cu cât se va opune mai mult intereselor engleze egoiste, cu atât mai mult își servește mai bine țara. Nimeni nu știe aceasta mai bine decât însuși Weygand: căci acest general, pe când lupta în fața Parisului pentru ultima salvare, în contra germanilor, a cerut în zadar ajutorul Marei Britanii. Englezii nu i-au trimes nicio singură divizie și nicio singură escadrilă de avioane, cu motivarea falsă că aceasta le este cu neputință. Când o săptămână mai târziu însă avioanele germane începeau atacurile contra Angliei, au apărut deodată zeci de escadrile de vânătoare pe cer pentru a apăra Londra și insula britanică. Cine ar fi putut resimți această faptă mai umilitor decât generalissimul înfrânt, care zadarnic lansa semnalul S.O.S.! Weygand s'a înșelat amarnic! El îl cunoaște pe John Bull ca nimeni altul. El mai știe însă că francezii „liberi", ai lui de Gaulle, nu sunt altceva decât sclavii lui John Bull. De aceea el este omul cel mai nimerit pentru a fi trimes la Dakar.

RAZBOIUL JAPONEZILOR CONTRA LUI CIANG-KAI-CEK

Prin ocuparea de către trupele japoneze a câtorva puncte importante în Indochina, războiul împotriva Chinei lui Ciang-Kai-Cek a intrat într'o nouă fază. Toate căile de comunicații care leagă China cu sudul, sunt acum tăiate, afară de acele, care duc spre Burma, de care însă nu sunt prea importante. Trupele japoneze sunt în marș spre nord prin Hanoi, în curând vor ataca trupele Mareșalului și la vest, după ce atacul din răsărit și din nord n'a dus la o victorie decisivă. Prințul Konoye însoțește noua întroasătură cu declarația, că războiul contra lui Ciang-Kai-Cek, va continua până la victoria finală. Atât Anglia cât și Statele Unite au înțeles destul de limpede semnificația acestei noui situații. Ambele au împrăștiat după putință puteri antidote și anume în formă de împrumuturi acordate lui Ciang-Kai-Cek și în asigurarea unor noui livrări de arme. Viitorul va arăta însă, că aceasta nu este suficient. Mareșalul chinez nu mai poate fi salvat astăzi cu bani, ci numai printr'o puternică armată de ajutor, atât pe pământ, cât și în are. Insă niciuna din aceste două nu pot fi împlinite nici de Anglia și nici de Statele-Unite, fiindcă imperiul britanic duce o luptă pe viață și pe moarte atât în Europa cât și în Africa, iar Statele Unite trebue să se pregătească singure fiind constrânse la marea și primejdioasa răfuială cu puternicul reprezentant al rasei galbene, care a cerut din nou cu tărie drepturile asiaticilor!

Acestea sunt 3 importante indicii care vorbesc în favoarea Axei. Inamicii ei însă nu-i pot opune în schimb nimic.

SITUAȚIA GERMANIEI IN CE PRIVEȘTE ALIMENTELE

Primul an de războì, care s'a încheiat de curând, a arătat că economia de războì a Germaniei a spulberat toate nădejdile acelora care-și închipuiau că pot înfometa Germania. Situația produselor agricole dată de curând publicității este menită să arate că această înfometare nu se va întâmpla niciodată. Nu numai situația cerealelor, dar chiar aceea a cărnii, untului, margarinei și ouălelor este mai bună decât la declararea războiului. In ce privește ouăle s'a putut obține chiar ridicarea rației dela 76 bucăți la 85 bucăți de fiecare om anual. Dacă n'ar fi fost valul de frig din primele luni ale anului acesta, s'ar fi putut ajunge până la 100 de ouă de cap de locuitor. După trecerea valului de frig și după ce s'a importat din străinătate anumite cantități de ouă, proviziile de ouă s'au mărit cu 75% față de cel mai bun an, care a fost înainte de războì. Spre deosebire de creșterea consumului de ouă înregistrată în Germania, în Anglia oul a devenit un aliment care lipsește aproape cu desăvârșire de pe masa englezului. Aceasta din cauza imposibilității de a se mai aduce ouă din Olanda și din Danemarca, precum și din cauza lipsei de grăunțe pentru păsări.

PREȚUL CARBUNILOR IN ANGLIA

După o știre a ziarului „Daily Express" prețul cărbunilor a înregistrat o nouă mare urcare în Anglia. De unde acum trei săptămâni tona de cărbuni se cumpărase cu un schilling, la fiecare sac de cărbuni se plătește acum cu un penny mai mult în comerțul în detail. Deși mii de lucrători minieri devin șomeri, guvernul englez nu are putință să oprească o nouă urcare a prețului cărbunelui.

Prețurile urcă fără întrerupere și faptul că această urcare de prețuri se înregistrează și la mărfurile care prisosesc, constitue cea mai bună dovadă că Anglia a luat-o serios pe drumul inflației.

Serviciul de onoare în favoarea muncitoarei germane

Incepând din anul 1935, s'a exercitat în toate fabricile din Germania, un serviciu de onoare! Femeile fără copii, domnișoarele fără ocupațiune precisă și studentele, s'au anunțat ca înlocuitoare voluntare, pentru a da un supliment de concediu femeilor muncitoare. Natural, că salariul este plătit fericitei femei plecate în concediu, așa că orice pierdere bănească, îi este cruțată! Concediul, este un dar frumos pentru camarada de lucru, care inițiază pe noua sa reprezentantă numai o scurtă vreme și apoi pleacă voioasă în concediu.

Pentru studente, acest serviciu de fabrică a devenit obligatoriu, tinerele studente au posibilitatea să se orienteze asupra diferitelor probleme sociale și asupra grijilor și nevoilor femeilor muncitoare.

Din Martie 1935, până în Sept. 1935 au putut fi înlocuite 3725 femei muncitoare, cu un total de 57.683 zile de concediu, prin 3683 studente și 442 alte femei. In 1936 au fost furnizate 38.112 zile concediu, prin serviciul de onoare al muncii; în prima jumătate a anului 1937, ele s'au ridicat la 44.422 zile concediu. In anul 1938 s'au obținut 20.642 zile concediu, mulțumită concursului dat de 1281 femei, dintre cari 811 studente, 470 voluntare dela asociația femeilor germane (NS Frauenschaft) și asociația de binefacere a partidului național-socialist (NSV).

In cele mai multe cazuri, au fost primite mame cu copiii lor, în azilurile de recreație pentru mame. Aci ele pot să-și petreacă zilele de concediu, împreună cu copilașii lor, fără a fi turburate de prezența acestora, fiindcă îngrijitoarele speciale iau asupra lor sarcina îngrijirii micuților.

Deasemeena gospodăria nu trebuie să sufere din cauza lipsei femeii. Bărbatul, și copilul ce trebuie să meargă la școală, cari au rămas acasă, trebuesc să fie dela sine înțeles, bine îngrijiți. In aceste cazuri se pune la dispoziție o femeie de ajutor, care preia asupra sa gospodăria, așa că femeia plecată în concediu, poate să se bucure în liniște de frumoasele zile de concediu!

Inlocuirea meseriașelor a fost ceva mai grea. Aici nu puteau să fie întrebuințate elemente fără o pregătire specială. Organizația „Frontul Muncii Germane" (Deutsche Arbeitsfront), a rezolvat aceste greutăți, pe cale de colegialitate profesională. In aceste cazuri se întrebuințează meseriașele cari pot înlocui pe femeile noastre cu mai multă competență. Bien înțeles că ele trebuie să preia și îndatoririle gospodărești ale acestora, fiindcă în familia maestrelor se află ucenice și calfe, cari trebuesc să fie îngrijiți.

Războiul n'a adus nicio întrerupere acestui gen de muncă. Multe femei s'au pus și cu această ocazie la dispoziție. Inlocuirea a devenit necesară, mai ales în timpul muncii încordate; femeile cari lucrează astăzi în diferitele întreprinderi de război, salută cu satisfacție acest supliment de concediu.

In felul acesta, acele femei, cari nu sunt ocupate în mod activ în profesiuni, își dau partea lor de contribuție la munca întregului popor, în timpul acestui serviciu de onoare al muncii.

Automobilul pustiului

După ce campaniile din Polonia și Franța au demonstrat importanța automobilului și în special a celui care se poate mișca în orice teren, știrea construirei de către italieni a unui automobil „Fiat" pentru pustiuri a provocat în Germania deosebit interes. Din punct de vedere technic principiul pe care este construit acest automobil este foarte interesant. Pentru a se obține un automobil capabil să străbată pustiurile s'a studiat mersul cămilei. Cu această ocazie s'a făcut constatarea că piciorul cămilei nu se lasă pe nisip decât cu o greutate de cel mult 1 kilogram. Pe baza acestei constatări automobilul de pustiu n'are roțile prevăzute cu bandaje, ci cu patru cauciucuri umflate cu aer, care apasă pe nisip exact cu aceiași greutate ca și piciorul cămilei. Astfel s'a ajuns ca roțile acestui automobil să nu se afunde în nisip mai mult de 6 cm. Cele patru roți pot fi manevrate fiecare în parte. Datorită faptului că poate lua multă apă și a acestui automobil este foarte

Pe linia naționalismului integral: UNIREA

In vremurile acestea de grea cumpănă, când — dacă ești bun român trebue să ai toată grija ca să nu fii depășit de evenimente — a cerceta prezentul și a descifra viitorul nu e numai o faptă de bun român, ci o elementară indatorire față de cuvântul lăsat cu limbă de moarte de un părinte, care a dus o viață de ascet pe linia celui mai curat naționalism — în cuvânt și în fapt, — în timpuri când a te manifesta ca naționalist însemna a fi taxat în societate ca nebun sau huligan retrograd.

Inițiat pe drumul mișcării naționaliste de către tatăl meu încă de pe când eram în liceu și încadrat în această mișcare din primele zile când ca student am luat contact cu mișcarea naționalistă de la Iași, am fost unul din cei trei — cu Zahei și Atanasie — cari am început mișcarea naționalistă în jud. Neamț.

Era în Decembrie 1919, când legați frățește — după ce în prealabil primisem binecuvântarea de la prof. A. C. Cuza, I. Z. Codreanu și prof. Sumuleanu, — am intreprins organizarea mișcării naționaliste din jud. Neamț, începând cu Tg.-Neamț locul nostru de origine. Am colindat județul din sat în în sat, de la preot la preot, de la învățător în învățător, dela sătean la sătean și am stăruit pentru mișcarea naționalistă, cunoscută pe meleagurile plăeșilor nemțeni, dar neorganizată.

Mișcarea naționalistă susținută în județul Neamț pe entuziasmul tinerilor cari ne-am avântat în luptă fără altă năzuință decât aceia a afirmării ideiei naționaliste ce-și are originea în doctrina naționalismului integral, cu lozinca Prof. A. C. Cuza: ROMANIA a ROMANILOR, — a creiat în acea regiune cu tot scepticismul celor trei mari conducători de pe atunci,tunci, drum nou în viața politică din acele părți, având adeziunea spirituală atât la sate cât și la orașe, și fiind încurajată de preoții, învățătorii și fruntașii satelor — fie că aceștia trăiau în munții Hangului, fie pe valea Ozanei sau a Moldovei. Am verificat aceasta cu prilejul primelor alegeri din 1920 — când sate întregi au mers în bloc la urnă pentru prof. A. C. Cuza și mișcarea naționalistă.

Dela 1923 — plecând să-și desăvârșesc profesiunea pe meleagurile Olteniei — am rupt legătura cu Neamțul. La fel s'a întâmplat și cu camarazii mei: Zahei și Atanasie, unul magistrat și celălalt profesor secundar.

Lupta partidelor politice pentru distrugerea naționalismului a fost mare. Mi s'a respins cererea de a ocupa în Tg. Neamț postul ce l-am ocupat în Oltenia, deși aici aveam leagănul copilăriei, și aici era leagănul bătrâneței tatălui meu, care la 80 ani, în 1939, pe patul de moarte mi-a destăinuit cu lacrimile în ochi durerea pentru copiii cari au murit uciși mișelește pentru cauza națională și cărora — el preot bătrân — le-a sfințit troițe, cruci și le-a citit la mormânt fără frică de osânda călăilor.

Mișcarea legionară din Jud. Neamț, sprijinită de tatăl meu și-a găsit închegarea pe duhul mișcării inițiată și organizată de noi până la 1923. Spiritul organizator a lui Corneliu Z. Codreanu, a găsit aici mediul pregătit pentru mișcarea legionară. Acest altoi ne arată originea mișcării naționaliste. Ea a pornit din casa Prof. Șumuleanu, unde în consfătuiri prezidate de Prof. A. C. Cuza, am fost însuflețiți noi — generația de după războiul întregirii — și printre ei și eu ca împuternicit al organizației din Neamț, și Corneliu Codreanu și mulți alții, din cari puțini au mai rămas fără abatere până astăzi.

Afirmarea mișcării legionare, care are la bază aceiași doctrină cu forme de organizare și de afirmare mai active și mai hotărîte, dar izvorîtă din acelaș duh al dragostei de Patrie și de Neam cu năzuința afirmărei elementului autohton și înlăturarea străinilor din viața noastră politică și socială — în special cu eliminarea elementului judaic, — găsind teren propice, s'a organizat ușor și s'a dezvoltat metodic și energic cu toate vexațiunile ce i-au fost impuse de regimul politic decedat odată cu revoluția dela 6 Septembrie 1940. Este aceasta o grefă organică, care stabilește afinitatea spirituală dintre mișcarea național-cuzistă-inițiată, și organizată de noi, și mișcarea național-legionară, care s'a organizat în acelaș spațiu cu elemente cari au fost cuziste atunci când această mișcare era bine susținută. Dacă pe ici pe colo, ambele mișcări au ființat încă ,ele au mers alături îmbrățișând aceiași doctrină, deosebindu-se numai prin unele forme de manifestare și de organizare, și s'au menținut ca pornind din aceiași rădăcină, ca fiii fiice legitime ale aceluiaș tată-doctrinarul, Patriarh al Naționalismului integral: Prof. A. C .Cuza

Este aceasta un fapt care nu trebuește uitat, mai ales acum când Providența a prilejuit răsturnarea sistemului politic nefast țării și neamului și a ridicat în lumina soarelui, dătător de viață și de nădejdi noi — regimul nou — care are menirea să implinească imperativul naționalismului integral: România a Românilor. Credincios acestei lozinci, însăși creatorul ei, Prof. A. C. Cuza, în 1938, când mișcarea cuzistă a acceptat guvernarea cu credința că și înaltul For își va schimba sistemul de a domni ,a încercat și a stăruit din toată inima pentru unirea celor două mișcări mari naționaliste: Cuzistă și Legionară. Incercarea nu a avut spre nenorocirea Țării și a noastră, sorții de izbândă.

Ca unul care am luptat pentru cauza naționalismului integral, fără a stabili vreodată nici cel mai mic compromis cu vre-un om politic din nuanța partidelor decedate — cu toate că am suferit de pe urma acestei atitudini intransigente — mă socotesc pe linia celei mai raționale conduite preconizând unirea — fără condițiuni și fără resentimente — a acestor două mișcări naționaliste. Am scris despre această unire și în preajma venirei guvernului Cuza—Goga, în ziua de 20 Dec. 1937, când s'a dat rezultatul alegerilor, din care guvernul Tătărăscu a eșit zdrobit. Și atunci scriam între altele: „Aș dori ca peste toate asperitățile de suprafață cari în aparență dau impresia unei disensiuni între mișcările cari și-au însușit în programul lor de luptă promovarea ideiei naționale și ridicarea morală și materială a elementului autohton — român creștin — toate aceste curente și în special curentul Partidului Național-Creștin și curentul Partidului Totul pentru Țară, amândouă pornite dela ideologia Prof. A. C Cuza, și având ca bază lozinca: Hristos, Rege și Națiune, — să găsească untea de unire care să dizolve orice asperitate, orice duh al neînțelegerii — și cu năzuința de a croi Țării Românești drumul spre viață nouă, să constituie în cel mai apropiat viitor marea organizație naționalistă Român-Creștină — care să stingă noțiunea de partid politic, ca pe ceva anacronic — și să înglobeze în ea toată suflarea românească și creștină dornică de dreptate, de muncă și de onestitate".

Cer și astăzi această unire, pentru două motive:

1) Se cuvine să se recunoască paternitatea naționalismului în persoana Profesorului A. C. Cuza, care de mai bine de o jumătate de veac a ridicat ideia naționalistă la înălțimea popoarelor, nu numai în viața poporului nostru. Să se dea prin aceasta satisfacție morală celui care a creat cu puterea minții, cu simțul prevederilor, cu profeția și cu intransigența sa doctrina naționalismului integral pe care tindem să-l instaurăm odată pentru totdeauna acum, tot așa cum suntem chemați cu toții să dăm lui Corneliu Codreanu, Căpitanul, și jertfei sângelui său, cinstea și omagiul ce se cuvine martirului — erou adevărat omorît mișelește pentru Cruce, pentru Țară, pentru dreptate și mai presus de orice pentru afirmarea doctrinei naționalismului integral în care a fost crescut și pe care a reușit să o realizeze, pe o cale mai activă de cât acea preconizată de însăși creatorul ei.

2) Se cuvine să se dea Țării posibilitatea de a se reface pe bazele noi ale doctrinei naționalismului integral, deopotrivă îmbrățișată și susținută de ambele mișcări.

A se exclude una pe alta sau a nu se înfrăți fără condiții și fără resentimente, ar fi să se dea apă la moară străinilor și înstrăinaților — francmasoni sau nu — iar țara — adunându-și sub acelaș duh înoitor întreaga suflare românească.

Nimeni altul nu poate să satisfacă mai bine acest deziderat unanim al opiniei publice românești, dornică de a avea o conducere unitară naționalistă și dornică de a vedea sub acest nou regim instaurat în viața publică și privată: munca, dreptatea și cinstea, — dacă actualul conducător al Statului — domnul general Ion Antonescu.

Pronia ni l-a adus în fruntea conducerei Statului, Providența a pus în mâinile lui de fier frânele Neamului, Dumnezeu ni l-a dăruit nouă tuturora ca suprem conducător plin de hotărîre și de înțelepciune. Puterea de muncă, înțelepciunea și dragostea de Țară și Neam nu trebuesc să-i fie spulberate de lipsa de coeziune a fraților, cel puțin a fraților cari au crescut în acelaș spirit de disciplină naționalistă, în aceiași școală a naționalismului integral.

Datoria generalului Ion Antonescu, Conducătorul Statului este să ne unească sub scutul său, iar datoria noastră a celor ce gândim și făptuim în spiritul naționalismului integral este să ne unim puterile și înfrățiți — fără condiții și fără resentimente — să dăm Țării tot potențialul de energii de care are nevoe pentru a se pune baze solide noului regim și a da Țării posibilitatea de a se reface integral și spirtual și teritorial.

Aceasta este dorința unanimă a noastră — români și creștini și așa să ne ajute Dumnezeu!...

GRANICERUL

Primul contact cu închisoarea Jilava[1]

de arhitect MUCICHESCU-TUNARI

...Mișcarea studențească, își urmează acțiunea, însă cu un elan mai scăzut. Conducătorii studențimei, încep a-și căuta un loc în viață.

Dezamăgiți — pe deoparte de lipsa de înțelegere a guvernelor, iar pe de altă parte de desertările, ce se porduceau din rândurile studențimei — fiecare incepe a se gândi la terminarea studiilor.

Fruntașii ieșeni plecaseră în străinătate.

La Centrul studențesc București, preseditne era Victor Ionescu, iar vice-preșeidnți: Gh. Sărbulescu și cu mine. Curentul anti-semit era întreținut din răsputeri.

In vara anului 1927, când studenții erau plecați în vacanță, un fapt neașteptat se produce: Comitagii Bulgari, atacă un sat de Coloniști Macedoneni, iar guvernul ezită să ia vre-o măsură, care să asigure pe viitor viața și avutul coloniștilor. De altfel, aceste atacuri, precum și nepăsarea guvernelor, făceau parte dintr'un sistem.

Anumite socoteli electorale, au determinat pe guvernanții de totdeauna să nu irite pe Bulgarii din Cadrilater. Coloniștii se adresaseră în nenumărate rânduri, guvernului. Cunoscând mai dinainte răspunsul ce-l aveau de primit, Coloniștii Macedoneni, au găsit că e mai bine să se adreseze Centrului studențesc București, care nu precupețea niciodată, nici un fel de jertfă, atunci când era vorba de apărat o cauză dreaptă.

1) Fragment din: „Șaptesprezece ani de luptă naționalistă: 1923-1940.

ORORI DIN BECIURILE POLIȚIEI

Aflând despre cele întâmplate și în lipsa președintelui care era în provincie, am convocat de urgență, o întrunire de protest, în faimoasa sală „Gutenberg". De aci, s'au revărsat ani dearândul, valuri de entuziasm, plămădite în piepturile tinere în care, de atâtea ori, baioneta guvernelor a lovit fără milă....

La întrunire, au venit studenți puțini.

Atâți câți ne-am adunat — câteva sute — am ținut întrunirea și apoi am ieșit în stradă spre a face o manifestație de simpatie pentru frații Macedoneni, precum și de protest față de indolența guvernului.

Cu prilejul manifestației, au fost loviți și câțiva jidani. Poliția a intervenit și a arestat treisprezece dintre noi.

Imi aduc aminte, că la intrarea în prefectura de poliție am fost întâmpinat de: Col. Călătorescu și Col. Milicescu (jandarmi), cari m'au condus, la braț pe un coridor îngust. Deodată, ne iese înainte, directorul prefecturii: Gică Săulescu Congestionat și duhnind a băutură, mă gratulează cu o înjurătură de tip polițienesc. Protest, și îmi arăt calitatea pe care o aveam de reprezentant al Studențimei bucureștene. Fără să se lase impresionat, bestia se repede la mine și mă izbește cu o palmă peste față. Incerc să ripostez. Am simțit atunci, ambele brațe, prinse de cei doui colonei de jandarmi. După prima palmă, au urmat altele și apoi altele....

Târziu, m'am trezit întins pe o masă, în subsolul prefecturii. Un gardian mă stropea cu apă rece...

Apoi, am fost dus în altă cameră, unde erau ceilalți 12 camarazi, printre care: Tudose Popescu, Gh. Sărbulescu și Vicol.

Cu acest prilej, am aflat că și Tudose Popescu precum și Vicola, au avut o soartă asemănătoare cu a mea, exceptând „înviatul cu apă rece".

La miezul nopții, am fost scoși în curtea prefecturii de poliție și conduși în fața unei „dube". Am fost bruscați și acolo, de către plutonierul de jandarmi Popescu (cel ce avea să joace mai târziu, în asasinarea lui Ciumeti, un rol important). Am fost îmbrânciți în „dubă" și conduși la închisoarea Jilava.

Când am ajuns la noul nostru domiciliu, era încă întunerec.

Ușile grele, s'au deschis cu sgomot sinistru.

Până la ziuă, ne-am plimbat prin curtea închisorii.

Primele licăriri de lumină, au început să dea contur, celei mai sfâșietoare mizerii.

MIZERIA INCHISORILOR

Figuri supte, îmbrăcate în zdrențe, ieșeau din celule și se strângeau în jurul nostru, privindu-ne cu sfială. Am intrat în vorbă cu ei. Gland lor stins o tragică spovedanie:

— „Eu am pierdut un costum"!
— „Eu am pierdut o manta"!
— „Mie mi s'a furat baioneta"!

Și toți, stăteau aici, de o lună, de două, sau de trei... în „prevenție" fără să fie judecați.

— „N'avem „avocat", domnule student", se plângeau nenorociții...

Lipsiți de „avocat", lipsiți de hrană, dar plini de păduchi, aceste sărmane epave, își purtau rămășițele de trupuri, pe țărâna din curtea închisorii, izbiți din când în când, de biciul tiranic al unui plutonier, care, condus de „pedagogia" nouă a închisorilor, avea ordin să nu-i lase să stea mai mulți al un loc, deoarece... conspiră...

Nenorociții de conspiratori....

Mărturisesc, fără de nici un fel de exagerare — că în fața acestui spectacol degradant, am rămas uimit. A stârnit în mine autoritatea de a cunoaște aceste rămășițe de oameni. M'am apropiat mai mult de acești oropsiți ai soartei și le-am descifrat în suflete: revolta turburătoare amestecată cu pasiunea de a face rău, mâine sau poimâine, când se vor libera.

Biciul, păduchii, igrasia din fundul celulelor, pâinea uscată și ciorba de cartofi, alcătuesc, într'o astfel de închisoare, singurul balsam, de care are nevoie, un suflet rătăcit.

Pentru aceste ființe chinuite nu se găsește o vorbă de mângâere.

Dar, pentru cei ce fură milioane, se găsesc încăperi de închisoare, cu somiere și aparate de radio. Iar în taina nopții, ușile misterioase se deschid, în timp ce la scară îi așteaptă limuzine care îi poartă la localuri, unde o armată de chelneri li se înclină ceremonios, servindu-le până în zori ospățuri împărătești.

Dar, să revenim la necazurile noastre...

STUDENȚII IN CELULE...

A doua zi, intrăm în „normal": ni s'a amenajat o cameră în aripa dreaptă a închisorii, cu paturi de scândură și rogojini.

Zilele le petreceam, în curte, la soare, deci, oarecum comod. La ora 6 seara, însă, eram introduși în celulă. Din dosul gratiilor, cerul mi se părea mai albastru ca oricând.

Nu eram supărat. In serile cu lună, număram, de câte ori, vârful baionetei santinelei, arunca sub fereastră reflexe de argint. Singurul lucru care mă indispunea era „hârdăul".

Intinși pe patul de scândură, ascultam cu toții, într'o tăcere desăvârșită, oftaturile prelungi, cu care, camaradul nostru mai în vârstă — Tudose Popescu —, își încheia doinele.

Nu puteam uita, însă, mișelia directorului Prefecturii.

De aceea, chiar a doua zi, am adresat, prin comisarul regal, care venise să mă ancheteze, o plângere împotriva bestiei. Am propus martori pe: Col. Călătorescu, col. Milicescu și gardianul care m'a înviat cu apă. Comisarul regal, s'a arătat oarecum afectat. „Este ofensator" spunea dânsul, „pentru doi coloeni", ca să fie complectați cu un sergent

(Continuare în pag. 4-a)

Ecourile luptei noastre

Directorul nostru, d. Toma Vlădescu a primit următoarea scrisoare:

Stimate d-le Director,

„Invierea" prin inegalabilul talent al condeiului dv. reia în împrejurări cruciale pentru românism lupta pentru unire. Fragmentarea naționaliștilor a întârziat biruința și ea a venit numai după ce-am perdut hotarele.

Pentru refacerea lor lupta a început. Va fi apocaliptică. Unirea celor ce o vor da e primul obiectiv. Iar „*Invierea*" o cere.

Se va ajunge la ea prin recunoașterea meritelor tuturor acelora ce-au contribuit într'un fel sau altul la biruința dreptății românești și în primul rând ale marelui A. C. Cuza.

El este începutul naționalismului nostru.

Cu el sunt și astăzi o mulțime de vajnici luptători, cari nu l-au putut și nu-l vor putea părăsi. Și aceasta e la urma urmei o notă în plus pentru tăria caracterelor lor!

Toți vor trebui încadrați în rândurile vitejilor ce vor trudi pentru clădirea din temelii a României eterne. Iar încadrarea acestor caractere de granit ca și granitul în care au crezut și cred nu se va putea face odată cu toți anonimii.

Ar trebui să li se ucidă icoanele lui A. C. Cuza și O. Goga din suflete.

Pe lângă imposibil, ar fi și nedrept.

Prea sublimă și scumpă e jertfa lui Octavian Goga pentru ei ca și pentru noi toți ca să poată fi uitată.

Iar A. C. Cuza e din fericire încă printre noi. Am luptat cu toții pentru acelaș ideal, indiferent dacă eri ne intitulam altfel. Iureșul izbânzii naționalismului și a dreptății românești va trebui să ne antreneze pe toți.

Modul cum se va face recristalizarea naționalismului românesc pentru veșnicie sperăm că il va determina „*Invierea*" căreia nu putem decât să-i urăm deplină reușită.

Ing. Sahleanu Anton

Buzău

Simfoniile lui Beethoven

de GABRIEL ORĂȘANU

Viața de activitate muzicală a lui Beethoven se poate împărți în trei perioade. Prima este dela 1790 până la 1803, în care se resimt influențele lui Haydn și Mozart; a doua dela 1803 până la 1816 care începe cu simfonia în mi bemol major; a treia dela 1816 și până la moarte, cuprinzând *Missa Solemnis*, simfonia cu cor și ultimele quartete, opus. 130, 131 și 135 pe care Vincent d'Indy le așează în fruntea a tot ce a compus Beethoven, mai uriaș, mai înalt. Vom insista însă aici îndeosebi asupra simfoniilor sale, analizându-le după planul stabilit.

Ludwig van Beethoven s'a născut la 16 Decembrie 1770 la Bonn pe Rin. Familia sa era de origină pur flamandă, strămoșii putând fi urmăriți, după cercetările savantului von Aerde, până în orașul belgian Malines de unde chiar se pare că erau originari. Beethoven păstra așa dar, poate, în sângele său de flamand tradiția măreață a geniului unui Van der Weiden sau Rembrand deopotrivă. Și trebue să vedem încă aici aderența aproape totală a peisagiului flamand cu muzica beethoveniană. Aceeași transcedentală simplitate, aceeași vigurozitate, aceeaș greutate a materiei.

Tatăl lui Beethoven, ca și bunicul dealtfel, era un bun muzicant. Primele lecții le-a primit dela el. Dela van de Eeden și Neefe învață armonia. Face cunoștință cu familia Breuning care-l ajută și căreia îi va fi recunoscător toată viața. Se pasionează pentru operă și mai ales pentru Grétry ale cărui influențe se recunosc în Fidelio. In anul 1787 tânărul Beethoven intreprinde un voiaj la Viena unde cunoaște pe Mozart. In 1792 părăsește definitiv Bonn pentru a se stabili la Viena unde are ca profesor nu pentru mult timp pe Iosef Haydn. In anul 1800 se execută prima simfonie in do major. Beethoven nu avea pe atunci încă 30 ani împliniți spre deosebire de Mozart care la aceeași vârstă compusese mare parte din simfoniile sale. E drept însă că înainte de 1800 scrisese două mari lucrări pentru orchestră, concertele opus. 15 și 19 datând din anii 1796 și 1795.

Simfonia I-a în C dur, opus 21, a fost dedicată baronului Gottfried, von Swieten care îndeplinea funcția de consilier intim și bibliotecar al Impăratului și care avea un gust deosebit pentru muzică, maeștrii săi preferați fiind Händel și Bach.

Simfonia I-a are patru părți întocmai ca și acelea ale marilor săi înaintași Haydn și Mozart, păstrează deci forma clasică. Orchestra însăși, nu se deosebește cu nimic de aceea a lui Haydn sau Mozart.

Prima parte a simfoniei are o mică introducere, un *adagio* care începe pe acordul de septimă dominantă a lui fa, ceeace pare destul de straniu ținând seama că tonalitatea simfoniei este aceia a lui do. A doua măsură este într'adevăr în tonalitatea lui do, însă a treia trece imediat la sol. Aceste salturi dela o tonalitate la alta dau impresia unei cântări, unei așezări mai definite a temei principale care dealtfel după cele 12 măsuri ale adagio-ului se desemnează puternic și impetuos. Tema în sine nu are nimic caracteristic, ceeace o face interesantă este felul multiplu în care va fi expusă. Se află aici ca și în toate lucrările sale dealtfel, arta aceea proprie lui Beethoven, arta aceea de a expune aceiași temă în expresii cu totul neașteptate. Și totuși tema își păstrează culoarea ei originală cu toate metamorfozările ei.

A doua parte a simfoniei este un „*andante cantabile*" ce aduce foarte mult, cu un canon. Se resimte mai ales aici influența puternică a lui Mozart.

A treia parte a constitue *menuetul* care diferă totuși de obișnuitul menuet al simfoniilor înaintașilor, mișcarea fiind de două ori mai vie, lăsând să se întrevadă înlocuirea lui cu caracteristicul „*scherzo*" pe care-l vom întâlni în *simfonia a II-a* și în „*Eroica*", unde i se dă aceiași importanță ca și celorlalte părți. „*Scherzo-ul*" totuși nu este o inovație a lui Beethoven căci se mai poate întâlni încă din secolul al XVII-lea și char în unele din quartetele lui Haydn, bine-înțeles însă fără a păstra dimensiunile pe care i le acordă „Simfonia eroică".

Finalul simfoniei în C dur începe cu un scurt adagio de 6 măsuri lăsând apoi să se desfășoare primul motiv al lui „allegro molto e vivace". Acest motiv a fost semnalat de Nottebohm aproape identic într'una din schițele datând din anul 1795.

Berlioz, marele compozitor și critic francez nu vede în acest final decât „*un veritable enfantillage musical*" (Gazette musicale 1838).

Poate această afirmație nu trebue luată în înțelesul rău al cuvântului.

Se află în finalul primei simfonii multă grație, mult capriciu mai ales. Nu trebue să uităm iarăși că tânărul Beethoven este încă un clasic stăpânit de creația glorioasă a celor doi maeștrii înaintași. Influența lor este atât de evidentă!

Destinul îi hotărăște lui Beethoven o tinerețe tristă care totuși nu se resimte în operile sale (s'ar putea face o paralelă cu Mozart). —

Clasicismul nu se poate coborî aici în mizeriile noastre omenești, el se adresează inteligenții suverane și reci, iar nu inimii spre deosebire de romantism.

Vom asista totuși în romantism la un proces curios. Orpheu, primul romantic în muzică, poate, nefericitul fiu a lui Eagru și al Callioppei, care-și plânge pe Euridice, cea etern pierdută, va chema după el primul șir al romanticilor: Karl Maria von Weber, Franz Schubert, Mendelssohn, Robert Schumann, Frédéric Chopin, Lortzing, Spohr, Loewe.

Romantismul acesta a cărui esență era exclusiv lirică, ori romantism clădit numai pe sinceritate și ideal își va pierde cu timpul moștenirea inițială imprimată de marii ei făuritori.

Wagner păstrează încă în uriașa lui sforțare aproape toate atributele înaintașilor. Este o genială recapitulare și contopire a tuturor mijloacelor romantismului peste care se desfășoară individualitatea evidentă a geniului wagnerian.

Și totuși acest romantism animat de căldură și pasiune își va pierde, cum am mai spus, calitățile inițiale. Lucrările unui Berlioz, Liszt sau Strauss, romantici toți sau mai precis neo-romantici, vor fi deopotrivă turburate de o înflăcărată pasiune a cărei flacără nu poate fi însă decât „*glacială*". Sunt lipsiți de căldură, dar nu de avânt acești ultimi călători ai unui romantism ce deabia își mai hrănea câteva muribunde focuri. S'ar putea face aici o palidă asemănare între neo-romanticii aceștia și clasici, cărora le este comună atitudinea rece și suverană.

Nu înseamnă nimic dacă pe unii îi mână „pasiunea înghețată" sau pe alții inteligența uscată și rece.

Beethoven se află încă pe linia clasică a maeștrilor săi Haydn și Mozart. Simfonia în C. dur o dovedește cu prisosință. Genialul muzician are primele accese de surzenie înainte de anul 1800. Lucrările sale totuși nu se resimt câtuși de puțin de nenorocirea care-l lovește. Clasicismul său îi împiedică să amestece necazurile omenești cu armoniile pure, depărtate și poate puțin disprețuitoare ale muzicii lui. Este muzica absolută care nu se vrea confundată cu plictiselile sau durerile noastre.

Descoperim în simfonia I-a multă grație, multă expresivitate și o magistrală tratare a motivelor. Frumusețea stă tocmai în simplitatea ei cuceritoare. Par'că ar fi un cântec naiv și capricios, oglindă a unei fericiri aproape definitive. Și fericirea se pare că nu este tocmai atât de complicată, — ca în versul înțelept al lui Mistral:

„Puis, pour toi, si la vie
Te parait trop chétive,
Eblouis-toi les yeux
Aux astres de la nuit.

E aici cel mai înalt concert pentru inimile neîmpăcate.

FAPTE ŞI COMENTARII

Noaptea dramatică DELA NARVIK

CUM A FOST OCUPAT ORAŞUL NARVIK DE CĂTRE GERMANI

O emoţionantă dare de seamă a Colonelului norvegian Sundlo ultimul comandant din Narvik publicată în revista germană „Die Aktion"

Luptele dela Narvik au reţinut în mare parte interesul opiniei publice mondiale. S'a spus mult asupra acestor lupte, însă despre acei cari ce-au luat parte la ele. Astăzi avem ocazia, de a publica extrase din interesanta dare de seamă a ultimului comandant din Narvik, colonelul Sundlo, dare de seamă pusă la dispoziţia revistei germane „Die Aktion".

Colonelul Sundlo descrie în darea sa de seamă în primul rând TEATRUL INTÂMPLĂRILOR, despre care dânsul vrea să ne informez.

„Cine vrea să relateze evenimentele dela Narvik desfăşurate în luna Aprilie ,trebuie să spună mai întâiu ceva despre starea geografică a portului Narvik. Narvik-ul este situat înăuntrul fiordului Ofot, pe o limbă de pământ, care se întinde prin înălţimile Rom din nord, şi fordul Beis din Sud. In est terenul se ridică pe alocuri până la 600-700 m. înălţime; regiunea aceasta muntoasă întinzându-se până la granita suedeză care este situată la 30 km. Portul Narvik a devenit ultimul punct al căii ferate Ofot, pentru încărcarea renumitului minereu de fier suedez din Kiruno.

Exportul de minereu în timpurile normale este imens. Luni dearândul sosesc zilnic câte 24 de trenuri cu câte 41 de vagoane cu un total de 35 tone, adică cu câte 1.500 tone de minereu de fiecare tren. Cheiul şi locul de încărcare erau astfel construite încât în acelaş timp puteau fi încărcate 3 vase, cu câte 1.000 tone minereu pe oră.

Intre încărcările uriaşe efectuate în ultimii ani primul loc îl ocupă încărcarea de 41.000 tone minereu de fier în cursul unei singure zile. Cel mai bun minereu suedez conţine 70% minereu curat şi ca stare este unul dintre cel mai bun minereu din lume. Narvik, are 10.000 de locuitori, a căror putinţă de traiu, depinde numai de exportul minereului de fier.

Iată ce spune colonelul **Sundlo**:

PREGATIRI PENTRU APARARE

„Din luna Mai 1933 am fost comandantul local şi prin aceasta am avut responsabilitatea apărării militare a acestui oraş. Faţă de superiorii mei reprezentam următorul punct de vedere:

Narvikul nu poate fi apărat prin infanterie. *In caz de război trebuie să fie socotită pătrunderea vaselor de război inamice în fiortul Ofot. Dacă se va opune rezistenţă trupelor de dabarcare, atunci vasele de război vor trage focuri de tun asupra portului dincolo de raza de bătaie a armelor infanteriei. Din această cauză fiordul trebue să fie asigurat pentru orice împrejurări prin fortificaţii de artilerie. Lucrul acesta nu s'a întâmplat însă.*

Fortificaţiile Ramsund din afara fiordului au fost începute acum 60-70 ani dar nici până astăzi nu au fost terminate. Rând pe rând am vizitat în Februarie-Martie a. c., fortificaţiile. Am aflat că nişte tunuri ,care erau situate într'o magazie şi menite pentru întărirea fortificaţiilor dela fiordul Ofot au fost trimise la Berghen. In cursul iernei, în apropierea Narvik-ului au fost ridicate 2 blochausuri, care trebuiau să servească cuiburilor de mitraliere. Intre timp numărul acestor blochauss-uri a fost mărit.

Zilele decisive se modelează după *descrierea colonelului Sundlo foarte dramatic:*

„Luni, 8 Aprilie, în preziua sosirei germanilor situaţia militară în regiunea Narvik a fost următoarea: Două blochausuri pentru mitraliere au fost echipate, şi puse în stare de alarmă. Afară în port erau ancorate vasele cuirasate „Norge" şi „Eidsvoll", iar afară în fiord câteva vase observatoare şi submarine. Artileria dela Narvik consta într'un vechi tun de cetate care a fost montat pe o platformă de tren. Afară de aceasta îşi avea reşedinţa la Narvik şi o companie de infanterie, care săptămâni dearândul săpa tranşee, şi o baterie de artilerie antiaeriană uşoară. Comandantul acestei baterii a fost trimes la un curs de pe terenul de exerciţii al trupelor din Terningmoen, fiind înlocuit între timp de un elev plutonier. Pe terenul de exerciţii al trupelor din Elvegaardmoen, vreo 15 km. la nord de Narvik, era stabilit un batalion din regimentul 13 infanterie. Luni nu s'a întâmplat nimic important, doar de cu seară s'a putut observa neliniştea. După sosirea germanilor am făcut un raport în scris exact asupra evenimentelor indicând şi ora.

Luni seara pela ora 22 mi s'a comunicat telefonic dela comandamentul diviziei, următoarele:

„Dela ministrul Norvegiei în Londra se comunică, că puteri maritime germane şi engleze se găsesc în marea Nordului în drum spre Nord. Către miezul nopţii vor putea fi aşteptaţi la Ofoten. Se va trage numai asupra germanilor, nu mai asupra germanilor, nu însă şi asupra englezilor".

Apoi am fost întrebat de către comandamentul diviziei:

„Intenţionaţi dvs. d-le colonel, să chemaţi batalionul din Elvegaardmoen spre Narvik?

Asupra acestei întrebări eu am răspuns:

„Eu eram întotdeauna de părere, că Narvik-ul nu poate fi apărat contra unei flote numai cu ajutorul puştilor, şi nu mi-am schimbat nici astăzi părerea. Batalionul nu ar putea face altceva decât să încurce lumea. De aceia nu-l voi chema la Narvik, ci voi lua doar compania de mitraliere".

După câtva timp comandamentul diviziei m'a chemat din nou la telefon comunicându-mi că s'a vorbit cu comandantul diviziei, generalul Fleischer, care s'a aflat la Finnmarken, şi care a dat ordinul, că batalionul reg. 13 infanterie care se află la Elvegaardmoen, să fie trimis la Narvik. Generalul se afla la Finnmarken. El n'a ţinut seamă de referatele mele asupra situaţiei, procedând în necunoştinţă de cauză. Mai bine ca oricine ştiam în ce fel de capcană mă aflam eu la Narvik. Statul Major al regimentului meu a căutat acum să facă în cea mai mare grabă cartiruirea batalionului, care a ajuns aci scurt timp după miezul nopţii, fiind adăpostit.

Marţi, 9 Aprilie 1940, **către 1 dimineaţa comandamentul diviziei din Harstad îmi comunică telefonic că forţele militare germane se luptă la Bolerne şi în Fiordul Oslo şi că vase de război germane sunt în drum spre Fiordul Ofot. Toate acestea le-am comunicat căpitanului Askim, comandantul forţelor maritime Norvegiene, care mi-a răspuns:**

„Am primit ştirea şi pot să vă comunic, că eşim acum în larg". **In biroul regimentului erau prezenţi: şeful statului major al regimentului, comandantul batalionului 13 inf., maiorul Spjeldner şi aproape toţi comandanţii lui de companie. Situaţia era aşadar următoarea: Puternice forţe maritime germane au pătruns în fiordul Ofot. Imediat în urma lor veneau vasele de război engleze. Comandantul diviziei a dat următorul ordin: Narvik trebuie să rămână şi va rămânea în mâinile noastre. Se va trage asupra germanilor, nu însă şi asupra englezilor. Acest ordin l'am primit aşa dar cu o zi înaintea debarcării trupelor germane în Norvegia.**

Am ordonat maiorului Spjeldner, să ocupe tranşeele din sudul şi vestul oraşului cu o companie de puşcaşi şi o companie de mitraliere iar restul trupei, să-l ţină în stare de alarmă în şcoala unde-şi avea comandantul. Maiorul s'a apucat cu executarea ordinului, iar eu am preluat în birou prima strajă de noapte.

Către orele 5 jum. — 6 am eşit afară în curte. Deodată o detunătură, ca şi cum s'ar fi prăbuşit un uriaş bloc compact de zăpadă de pe acoperiş. Intreaga casă a suferit o zguduitură. In acest moment vasul cuirasat Edisvoll a fost torpilat şi scufundat cu trei torpile, iar în port s'a încins un duel de artilerie ,luând proporţii uriaşe. Intre timp a fost scufundat de către germani şi cuirasatul „Norga". Alte vase au fost incendiate.

Am auzit apoi că trupele germane debarcă şi m'am dus eu însu-mi jos ca să văd ce face batalionul lui Spjeldner. Maiorul tocmai ordona dispozitivul pe care trebuie să-l ia batalionul, pentru ca să se îndrepte în spre partea să gonească pe germani. Maiorul mi-a spus că îşi organizase oamenii. Prima companie este în drum spre port.

In acest moment au apărut primii germani; împreună cu maiorul Spjeldner. Am coborît în întâmpinarea lor, făcându-le semn să oprească. Eu am declarat că trupele Norvegiene vor deschide focul, dacă germanii nu vor părăsi numaidecât oraşul. Pentru a avea timpul necesar reîmbarcării, le-am acordat un timp de 20 minute. In urma cererii Maiorului Spjeldner, termenul a fost urcat la 30 minute, fiindcă Maiorul era de părere, că ar avea nevoie de acest timp pentru a face ordine înăuntrul batalionului său. Inapoindu-mă în biroul regimentului am chemat telefonic Divizia din Harstad, comunicându-le situaţia şi spunându-le, că peste câteva minute batalionul va ataca pe germani şi îi va arunca înapoi. Totodată am întrebat dacă divizia are ceva de obiectat, primind următorul răspuns:

„Dvs. aveţi jocul în mână având totodată deplină responsabilitate". Divizia nu-mi acordase până acum atâta libertate pentru luarea deciziilor. Când însă după izbucnirea războiului am trebuit să ducem toate urmările grele a timpului nostru pierdut, desigur că toată răspunderea pentru întreaga nenorocire care trebuia să urmeze ar fi fost aruncată asupra mea.

M'am întors deci din nou la batalion, pentru a veghia, ca faza să se desfăşoare bine, l'am întâlnit acolo pe comandantul german, Dieth, care a înaintat cu statul major al său până în prima linie. In tovărăşia generalului german, era şi consulul german dela Narvik. Generalul Dieth mi-a spus:

„Nu trebuie să lăsaţi să se ajungă la o baie de sânge. In acest moment noi am ocupat Danemarca, tot aşa suntem stăpâni peste Oslo, Christiansund, Stavangar, Bergen şi Drontheim. Aci la Ofoten se află o divizie, Elvegaardmoen este ocupat, ambele d-voastră cuirasate sunt scufundate. In port stau gata 10 torpiloare şi în faţa lor alte 2 vase de luptă. Nu mai aveţi nici o posibilitate.

Vă rog cât se poate de stăruitor să nu daţi voie să se tragă".

Mi-am făcut o imagine a situaţiei. Soldaţii norvegieni care se plimba de ici până colo, şi pe cari îi vedeam, arunca priviri nimicitoare asupra trupelor străine. In mare parte s'au grupat în jurul trupelor germane pentru a-l vedea mai bine. Străzile vecine erau pline de civili şi de copii. Niciun om nu-şi închipuia că ne aflăm în războiu.

Şi prin toate aceste masse de oameni, se scurgeau trupele germane, ţinând în mână grenadele, puştile gata de foc, şi cu feţele neliniştitoare, având aerul foarte grav. La prima pocnitură de puşcă un mare număr de civili nevinovaţi ar cădea victimă sigură a morţii. Deaceea am spus generalului de divizie german:

„Predau oraşul!".

Nenorocirea fusese desigur şi aşa destul de mare. Două vase cuirasate cu mai multe sute de oameni tineri pe bord au fost scufundate. Să se mai nimicească acum şi întregul oraş, să mai fie omorâte acum şi un mare număr de oameni fără cea mai mică şansă, de a izgoni pe germani? Contra unor torpiloare înzestrate cu tunuri cu tragere repede şi cu un echipaj de câteva mii de oameni, noi nu puteam opune decât un batalion de infanterie care n'ar fi putut face mare treabă.

L'am chemat la telefon pe comandantul Diviziei, generalul Fleischer din Finnmark şi i-am comunicat că am predat oraşul. Generalul a luat cunoştinţă de aceasta foarte supărat, aproape isteric, spunându-mi între altele că acum s'a decretat mobilizarea generală.

Am obiectat că nu prea înţeleg, cum se mai poate gândi la rezistenţă după ce germanii au ocupat câmpurile de instrucţie şi magazinele armatei. Probabil că generalul n'a suportat şocul nervos, căci a declarat să iau materialul important din Arhivă cu mine, şi să urmez batalionul Maiorului Spjeldner, căreia îi dat ordinul să se strecoare şi să fugă!

Convorbirea s'a terminat apoi, prin apariţia unui colonel german în birou, declarând că convorbirile telefonice numai sunt îngăduite şi că cu şi mai mulţi alţi ofiţeri, trebuie să rămânem în casă. Am fost făcuţi prizonieri la Narvik şi apoi peste 2 luni şi jumătate la Björnehjell.

Despre Corneliu Zelea Codreanu

(Continuare din pag. I-a)

N'au trăit şi A. C. Cuza şi Codreanu în această asceză, în această religie, nu s'au dat ei atât de întregi, — ca să nu aibă în schimb probabil decât plenitudinea acestor senine voluptăţi interioare, severe mângâieri, în şoaptă spuse numai, pentru sufletul împăcat

şi votre coeur est humble et
|votre âme très pure
venez, il este permis de le dire
|tout bas!...

Pentru tot ce este tragic cu adevărat în aceste cuvinte, A. C. Cuza a fost lapidat timp de atâtea decenii, îmbrâncit în rotativele jidoveşti — iar obrazul lui de atât metal neatins, sculpat o vieaţă întreagă de toată cerneala galiţiană!

Pentru ele, pentru aceste aspre sensuri de vieaţă, A. C. Cuza a fost oprimat cum se ştie de toate puterile publice timp de o jumătate de veac, a fost mai târziu azvârlit dela guvern, aşa cum a fost azvârlit — şi a fost prigonit chiar în haina lui de consilier regal, când a văzut că nici cu preţul ăsta, adevărul lui nu putea să pătrundă... acolo unde el ar fi vrut să-l ducă, oricum!

Pentru aceste lucruri în sfârşit „Profesorul" el însuşi a fost crucificat la catedra lui — de unde a fost gonit fiindcă striga adevărul, fiindcă n'ar fi putut să nu-l strige: adevărul ştiinţei şi adevărul naţiei lui!

...Dar tot pentru această sfinţenie Corneliu Codreanu a trebuit să se răstignească! **„Vieaţa mea v'o dau cu bucurie"...** striga el lui „Anna" şi lui „Caiafa", judecătorilor lui, la proces! Cum îl pricepem acum. „Cine a văzut pe Iehova poate să moară", spun cărţile sfinte. Şi Corneliu Coderanu ştia totul, — ştia acest **absolut** care în el se făcuse viu.

de 15 ani munca acestor oameni continuă cu aceeaşi aprigă voinţă de faptă — cu aceeaşi aspră sărăcie mai ales, ca şi când ei înşişi ar fi depus în pământul, atât de înalt, dela mormântul lui Moţa şi al lui Marin!

Aceste lupte atunci, care se confundă în atât sânge comun, ce impietate m'ar face să le despart! România naţionalistă e opera lor colectivă — e toată durerea şi tot sângele lor de atâtea fecunde puteri...

*

De aceea mi s'ar îngădui să-l privesc mai liber astăzi pe Corneliu Zelea Codreanu.

Jertfa lui, e sigur că nu se mai poate uita, — şi dincolo de tot acest aparat funebru, ea aruncă acum o lungă pată de lumină peste o întreagă generaţie de eroi şi martiri... In primul ceas când vestea morţii lui ne-a atins, am fost cutremuraţi — ca de o otravă pe care n'am fi putut s'o primim. Cineva, în casă, a izbucnit în plâns — un hohot amar. Iar noaptea s'a grăbit par'că mai mult, în acest dureros Noembrie, să acopere un pământ asuprit de păcate!

Humilis ad humum..., — aşa a murit Corneliu Codreanu, aşa s'a dus el la groapa lui pe care nimeni n'o ştie — şi pe care legionarii nici astăzi nu vor s'o creadă...

Dar să ridicăm bine ochii în noua lumină. Mortul acesta e totuş marele început în viaţa noastră spirituală din ultimele decenii...

Iată că nu s'a sfârşit nimic! Şi iată că totul începe...

Tineri băeţi de 20 de ani, trec astăzi din nou în marşul „Căpitanului" lor pe care l-au cunoscut în lupte, atâta suferinţă adună par'că mai mult azur, mai mult orizont pe frunţi, — ei poartă semnele, îi strigă triumful, şi o nouă legendă începe să înflorească peste mormântul acesta, din care e straniu aproape cum se ridică acum încă atâta prezenţă — atâta Dorinţă. vie [illegible]

Alte „vieţi paralele"...

Dar astăzi privesc în urmă, stau cutremurat aproape — şi o mie de întrebări apăsă pe nopţile astea în care lucrez! Prieteni mai de aproape, sau de departe, cari au bunătatea să priceapă onoarea luptelor noastre de până azi, şi de aici, — sunt totuş deconcertanţi uneori: Unii mă vor aşa cum sunt, dar alţii m'ar fi preferat în Legiunea lui Corneliu Codreanu, iar alţii mă întreabă chiar de ce nu „m'am dat" şi eu, întreg, eroului pe care-l celebrăm acum.

Acestora din urmă le-aş răspunde poate că eu nu „m'am dat" nimănui, niciodată — şi că n'aş putea decât să ader, dar acolo numai unde eu însumi mă regăsesc. Fireşte că în Legiunea lui Corneliu Codreanu, de care mă leagă atâtea prietenii, un loc probabil, mi-aş fi putut păsi... E însă tot atât de adevărat că în ce mă priveşte, am compus todeauna imaginea unui Stat, atenian aş zice, în care ORDINEA să existe desigur — este esenţialul — dar formele ei să fie cele mai suple! E sigur însă că nu atâta m'ar fi oprit... Dar mai ştiu deopotrivă destui cari s'au grăbit să insinueze că aş fi fost chiar un „adversar" al acţiunii lui Corneliu Codreanu!

Timpul va fi făcut deplina justiţie! Acest „adversar", care trebuia eu să fiu, am totuş orgoliul să spun că niciodată, nicăieri n'am ridicat cuvântul împotriva lui Corneliu Codreanu, nici în vieaţă când era urmărit, pândit, când era căzut — şi nici desigur, mai ales!, după ce a murit, când destule canalii care altădată îi adulau puterea, se grăbeau acum să lapideze până şi umbra lui atâta de chinuită! Dar chiar tot ce-ar fi putut să fie din parte-mi o critică — şi nu ştiu dacă a fost — sau chiar rezervele mele, eu am crezut totdeauna că trebue să le azvârl altora decât lui, altora decât lui Codreanu: Şi întâmplător acelora chiar cari în timpul prigoanei s'au arătat aşa cum erau!

Altceva însă trebue să întreb acum! Dacă eram lângă A. C. Cuza, cum aş fi putut fi împotriva lui Codreanu — cum n'aş fi fost ŞI CU EL! Şi la fel cu mine atâţia buni prieteni, pe cari-i cunosc...

Ce mizerie a făcut să despartă, chiar dacă ar fi fost la suprafaţă numai, atâtea inimi şi atâtea vieţi care n'au alt sens decât să fie unite! Când Corneliu Codreanu îl pedepsea pe Manciu, Marcel Adam era arestat şi ţinut în beciul nu mai ştiu cărui post de jandarmi, — în acelaş timp în care Vasile Prelipceanu agita Moldova în fruntea generaţiei studenţeşti pentru apărarea tovarăşului căzut... Când Corneliu Codreanu ieşia triumfal dela juraţi, o altă puşcărie naţionalistă se deschidea şi Ghiţă Urziceanu de data asta intra la Galata după focurile de revolver trase împotriva lui Grunspan! Altundeva, în sfârşit, Mucichescu-Tunari era sfărâmat în subteranele Siguranţei, iar Moculeski, sau Titus Franguleа, sau Usatiuc şi atâţia alţii cari mă vor ierta dacă nu-i amintesc aici, pe toată întinderea ţării luau în piept şi în frunte paturile de puşcă ale jandarmilor... Dar, nu mai puţin, de mai bine

TOMA VLADESCU

Ce se petrece în CIPRU

Cu toată severa cenzură instituită de englezi, dela Nicosa, capitala Ciprului au sosit ştiri privitoare la percheziţii domiciliare făcute la înalţii prelaţi greci. Până acum oficiurile engleze de informaţiuni n uspuneau despre Cipru nimic altceva decât că s'a constituit acolo un regiment, recrutat din 6000 voluntari ciprioţi, gata să servească sub drapelul englez în orice colţ al pământului. Tineri lipsiţi de lucru, care au părăsit de curând Ciprul, înfăţişează cu totul altfel situaţia:

După descrierile acestor tineri, din cauza războiului, în Cipru este mare somaj. Numărul someurilor a crescut şi mai mult prin faptul că Guvernatorul a dat o dispoziţie în baza căreia nici o întreprindere de pe insulă nu poate să angajeze personal sub 35 ani. In acelaş timp au fost înfiinţate birourile engleze de recrutare, care angajează, sub promisiuni ademenitoare, Ciprioţi pentru armata britanică. Cu toate acestea nu s'au angajat decât 600, nu 6000 cum pretinde propaganda britanică. In definitiv un zero mai mult sau mai puţin nu contează pentru această propagandă. De câte simpatii se mai putea bucura Anglia în Cipru îşi poate da seama oricine, care ştie de ce prestigiu se bucură clerul grecesc pe această insulă.

Ce se petrece acum nu este o noutate! In Britania în 1931 a avut loc ultima răscoală a grecilor din Cipru împotriva dominaţiei engleze. Preoţimea a fost atunci în fruntea poporului. Numai după ce au fost aduse cu ajutorul avioanelor trupe engleze din Egipt răscoala a putut fi înăbuşită în sânge.

Răzvărtirea grecilor împotriva englezilor este îndreptăţită. Insula a încăput la 1878 pe mâna englezilor. Cedarea insulei de către turci a fost determinată de datoriile pe care aceştia le aveau la Londra. In urma unei ingenioase născociri financiare ciprioţii au mai trebuit să plătească şi bani, ceeace a sără-
cit insula. Ocuparea insulei de că
politic, protecţia Turciei împotri-
tre englezi a avut drept pretext
va Rusiei. La 5 Noembrie 1914, pe
a fost încorporat imperiului bri-
vremea războiului mondial, Ciprul
tanic şi a servit apoi drept bază
pentru operaţiile desfăşurate în Dardanele şi la Salonic. La început insula a căpătat un fel de statut, care-i da dreptul să aibă un consiliu. Guvernatorul britanic numia însă 2/3 din membrii acestui consiliu. Permanenta opoziţie a poporului a determinat guvernul englez să transforme această insulă, la 1 Mai 1925, într'o colonie a coroanei britanice. Protestele populaţiei împotriva samavolniciilor engleze n'au găsit niciodată niciun ecou la Londra.

Până şi presa engleză a luat atitudine împotriva felului cum erau trataţi ciprioţii. Astfel ziarul „Times" scria în 1888: „Până acum toate realizările din Cipru se făceau numai în sarcina tezaurului britanic. Este greu să cerem acestei insule capacitatea de plată, pe care o avea înainte". In 1895 „Manchester Guardian" numia situaţia din Cipru drept o ruşine pentru naţiunea britanică. Acelaşi ziar scrie după 30 de ani: „insula are o mare majoritate de greci (din 310.700 locuitori, grecii reprezintă 4/5) şi noi n'avem dreptul şi inci motive să rămânem acolo". Presa engleză consideră astăzi desigur că populaţia Ciprului este însufleţită pentru cauza britanică, în timp ce conducătorii ciprioţi stau închişi la Malta şi în timp ce împotriva preoţimei naţionaliste se iau măsuri poliţiste.

Primul contact cu închisoarea Jilava

(Continuare din pag. 3-a).

de stradă. M'am lăsat sedus de argumentarea comisarului regal şi am renunţat al mărturia gardianului.

După două zile, comisarul regal, mi-a comunicat, că în urma anchetei făcute (interogând atât pe reclamant, cât şi pe martori) rezulta că „cererea mea nu era întemeiată", întru cât, nici unul, nici altul, n'a recunoscut cele susţinute de mine.

Am primit această veste cu scârbă.

Totuş, nu m'a surprins.

Bestia, era firesc să nege. Pe cei doi jandarmi îi cunoşteau îndeajuns. Am regretat, însă, că am renunţat la mărturia sergentului de stradă. Poate, acolo, în acel suflet de ţăran de Gorj, aş fi găsit mai multă frică de Dumnezeu.

— In curând, am primit la închisoare vizita Secretarului general dela Ministerul de interne. Acesta, după ce ne-a prezentat scuze din partea ministerului de interne, a dat ordin să fim puşi imediat în libertate.

ADMIRABILA DEMONSTRAŢIE STUDENŢEASCA

Revenind la posturile noastre, am organizat imediat o întrunire de protest împotriva canaliei dela Poliţie.

In ziua de 7 Iulie, cinci mii de studenţi au pătruns cu forţa în curtea prefecturii de poliţie, şi n'au eşit de acolo, până când, noul ministru de justiţie (în ziua acela guvernul Averescu demisionase), nu ne-a prezentat dela balcon, demisia lui Gică Săulescu, din postul ce-l deţinuse până atunci.

Pe noi, însă, nu ne satisfăcea această măsură. Mai ales, Tudose Popescu, pretindea o răzbunare exemplară. In consecinţă, Săulescu a fost pus în urmărire. Câte nopţi n'am pierdut atuncia, aşteptându-l pe fostul poliţist să-şi ia plata capitală. Laşul, însă, şi-a părăsit domiciliul pe care îl avea în Calea Moşilor şi s'a instalat — după cum am aflat mult mai târziu —, într'o garsonieră din imobilul „Hertz", trimiţându-ne totdeodată emisari cari ne informau că a părăsit Ţara.

In felul acesta, bestia a rămas nepedepsită, iar noi, am scăpat de un nou proces.

Poate că a fost mai bine aşa. Trupurile noastre, lovite, chinuite... nu s'au prăbuşit. In ele s'au întărit sufletele ce aveau să înfrunte cu răbdare câinească, umilirea deceniului de ocară, ce avea să vină. Mâinile lui de brută, vor purta poate şi acuma pe ele, urma simbolică a sângelui nevinovat ce a picurat din feţele noastre. Avem consolarea că sângele acesta va fi primit şi el alături de marea jertfă care pregăteste izbânda naţionalismului.

Iar pe Gică Săulescu să-l pedepsească Dumnezeu. Noi l-am iertat!

Tip. „UNIVERSUL", Str. Brezoianu 23—25